

→ Π Ο Ι Η Σ Ι Σ ←

ΣΙΩΠΗ

"Αν στη σκληρή τοῦ πόνου μου σιωπή
Τὸ βλέμμα μου ἀδιάφορο κυντάζει
Οὐ, τί ἀπ' τὴ γῆ περνᾶ σὺν ἀστρατῇ
Κι' οὗτε μιὰ ἀχτίδα στὴν καρδιὰ χαράζει

Εἰν' ταπεινὸ τὸ βλέμμα τοῦ θνητοῦ
Τοῦ λογισμοῦ τὰ βάθη ν' ἀντικρόσσῃ
Καὶ μέσος στὸ μαῦρο ὄκεανὸ τοῦ νοῦ
Μὰ ἀχτίδα ἀγάπης πόνου νὰ σκορπίσῃ.

Μέσα στὴν ἄγρα σιωπὴ φριχτά
Κλαδιὰ ἀκοῦσις νὰ τρέμουν νὰ βογγάνε
Κλαδιὰ ὅπου λυγίζει ἡ τρικυμιὰ
Καὶ τὴν ταφὴ στὰ σκότη ἐδῶ ζητάνε.

Τοῦ πόνου ἡ ἀναμνήσεις ἡ σκληρὲς
Τὰ κίτρινα εῖνε φύλλα ποῦ θρηνοῦνται
Κι' ἀπ' τὲς θλιμμένης τοῦ ματιοῦ σκιές
Πόσες εἰκόνες... στὴ σιωπὴ περνοῦνται.

*

ΝΕΚΡΟΦΙΛΙ

Περοῦν οἱ ἥχοι τοῦ φιλοῦ ἀπαλὰ
Στέκεις λαγκαδιὲς ποῦ πένθιμα στενάζονται,
Καὶ στὸν χειμῶνα τὴ βαθειὰ νυχτιὰ
Τ' ἀγκάθια ἀκοῦσις σκληρὰ ν' ἀνατριχίαζονται.

Μόρια ἀγκάθια σιμίγουνται μὲ μιὰ
καὶ σὲ φιλὶ αἴματόβρεκτο φοροῦνται
Τὸν πόδον ποῦ φλογίζει τῆς καρδιᾶς
Τὰ βάθη ὅπου ἀγάπη ἐδῶ ζητοῦνται.

Καὶ σ' ἔναν ἥχο σιμίγουνται μαζὸν
Φιλιὰ χρῆσταις καὶ πόνον ἀπελπισμένου
Φιλιὰ ὅπου θερμάνται τὴ ζωὴ
Κι' ὅπου ἀντηχοῦν σὲ χείλη πεθαμένου.

Κ' ἡ ἀδομονία τοῦ φιλοῦ ἀπαλὰ
Σ' ἔνδος νεκροῦ τὸ παγωμένο στόμα
Κι' ἀκοῦσις μὲ ἀνατριχίλα μυστικὰ
Οπον' οὐδὲ λέει... «Ἄχ φίλησέ με ἀκόμα.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

Αναστενάζει δι βορηῆς
Τρέμουν τὰ φύλλα, λαχταροῦνται,
Στὸ χῶμα γέρνονται ἡ πορφῆς
Καὶ τὰ νεράκια ποῦ κυλοῦνται

Ανατριχιάζονται κι' αὐτά,
Κι' ἀπὸ τοῦ πόντον τὴν ἀγκάλη¹
Αγοριά κύματα, βαρεῖα
Τρέχουν νὰ πέσουν στὸ ἀκρογύλι

Αναστενάζει δι βορηῆς
Κι' ἡ λαγκαδιὰ τὸν κλατεῖ ἀκόμα
Καὶ μαραμένοι οἱ ἀνθοί²
Ρίχνουν τὰ φύλλα τους στὸ χῶμα...

Αναστενάζει μιὰ καρδιά
Κανεὶς στὴ γῆ δὲν τὴ γροικάει,
Άλλος οιμά της τραγουδεῖ
Κι' ἄλλος ἀδιάφορος περνάει...
Σάμος

ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

L A C R Y M A E

ΠΕΖΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

Στήρ Μίνα

Περιπλύσσω εἰς τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου τὴν
φωτεινούτεραν ἀκτίνα τοῦ λογισμοῦ μου καὶ σοῦ
τὴν στέλλω — ἀστρον. Ἐλπίδος — νὰ σὲ συντρο-
φεύῃ εἰς τὰ ὄνειρά σου.

Ἐμπιστεύομαι, εἰς τὸν ἀφροὺς τοῦ πελά-
γον τὸ πικρότερον μου δάκρυν καὶ σοῦ τὸ στέλ-
λω — δρόσον. Ἀνακονφίσσεως — νὰ σὲ συντροφεύῃ
ἐν τῇ μονώσει σου.

Κατὰ τι ἀκόμη περισσότερον. Ἐναποθέτω εἰς
πτέρυγας ἀγγέλων τὴν αἰμάσσονσαν καρδίαν μου
καὶ σοῦ τὴν ἀφιερώνω — τρόπαιον. Ἔρωτος —
νὰ σὲ περιφρονῷ ὅταν ἡ θλιψις τοῦ χωρισμοῦ
θὰ δάκνῃ τὰ ἡμιπτένοντα στήθη σου.

Καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ στιγμὴ ν' ἀναπανθοῦν
τὰ βλέφαρα εἰς τῆς λήθης τὸν ὕπνον πάρε μα-
ζῆ σου διπλαὶς καὶ ἀκτίνα καὶ δάκρυν καὶ καρδιά.

“Ἡ ἀκτὶς θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ μὲ ἐν-
θυμεῖσαι, τὸ δάκρυν διὰ νὰ μὲ λυπάσαι, ἡ καρδιὰ
διὰ νὰ... μὲ ἀγαπᾶς.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ